

На основу члана 142. и 144. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС”, бр. 79/05, 81/05-исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07-исправка и 116/08), Жалбена комисија Владе - Веће у саставу: Веселин Лекић председник Већа, Петар Шпадијер и Снежана Новићевић, чланови Већа, на седници одржаној 29. јуна 2016. године, одлучујући по жалби А.А. запосленог у Министарству унутрашњих послова, на решење Министарства унутрашњих послова, 07 број ... од 24.02.2016. године, у предмету исплате јубиларне награде, донело је следеће

РЕШЕЊЕ

Одбија се жалба А.А. запосленог у Министарству унутрашњих послова, на решење Министарства унутрашњих послова, 07 број ... од 24.02.2016. године, као неоснована.

Образложење

Првостепени орган - Министарство унутрашњих послова, донео је у поновном поступку Решење 07 број ... од 24.02.2016. године, којим се А.А. запосленом у Министарству унутрашњих послова, Управи граничне полиције, утврђује право на исплату јубиларне награде за 2012. годину, јер је именовани навршио 10 година непрекидног рада ефективно проведених у Министарству унутрашњих послова, у висини од ... динара.

У образложењу решења, се поред навођења досадашњег тока управног поступка, пред другостепеним органом и Управним судом наводи: 1) да је увидом у персонални досије именованог и радну књижицу, утврђено да је: А.А. засновао радни однос у Секретаријату унутрашњих послова А дана 19. јуна 1997. године, где је радио закључно са 30. септембром 1997. године; да је почев од 01.10.1997. године именовани решењем Министарства унутрашњих послова Ресора јавне безбедности упућен на Полицијску академију, да би након завршетка школовања поново започео са радом у Министарству унутрашњих послова почев од 15. новембра 2002. године, након чега је у континуитету наставио са радом и даље; да су му сагласно одредбама члана 62. Закона о радним односима („Сл. Гласник РС“, бр.5/96) за време упућивања на школовање мировала права и обавезе које се стичу на раду и по основу рада; 2) да је Министарство унутрашњих послова за запослене који су се у спорном периоду налазили на мировању, поднело пријаву надлежној филијали Републичког фонда за здравствено осигурање за стицање права осигураника из члана 15. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, која је одбијена из разлога што је то искључиво право лица која нису обавезно осигурана, у овом случају запослених који су с налазили на школовању, а да је А.А.. дана 13. јануара 2004. године поднео захтев за укључивање у обавезно осигурање по одредбама члана 15, и да по захтеву, решењем број: ... од 25. фебруара 2004. године утврђено да именовани стиче својство осигураника у периоду од 01. јануара 1999. године до 14. новембра 2002. године, те да је наведени стаж уписан у радну књижицу П.М.; 3) да с обзиром да је А.А. био на школовању када се примењивао Закон о радним односима, који је прописивао да запосленом, ако одсуствује са рада због упућивања на стручно усавршавање или образовање, уз сагласност послодавца, мирују права и обавезе које се стичу на раду и по основу рада, осим права и обавезе за које је законом, односно колективним уговором друкчије одређено, то је постојао основ за мировање радног односа, а што се не сматра временом проведеном на раду; 4) да су именованом издата уверења од 13. марта 2006. године и 28. новембра 2011. године, на које се позива у својој жалби, у којем је наведен датум заснивања радног односа 19. јуна 1997. године, међутим, утврђено је да у истима није наведено да је било прекида у радном односу, а затим да је радни однос настављен 15. новембра 2002. године, што би било исправно с обзиром на податке из службене евиденције којом располаже Министарство унутрашњих послова и податке из радне књижице; 5) садржину члана 39. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Сл. Гласник РС“, бр. 18/11) и Аутентично тумачење Комисије за праћење примене Посебног колективног уговора за полицијске службеника дато на седници одржаној 08.11.2012. године, допуњено на седници 14. децембра 2012. године; 5) да с обзиром, да у периоду школовања, А.А. није остварио непрекидан рад у Министарству унутрашњих послова, у смислу ефективно проведеног времена на раду у овом Министарству, то се не може сматрати да су испуњени напред наведени

услови из члана 39. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Сл. гласник РС“, бр. 18/11) за признавање радног стажа за време школовања, тј. за утврђивање права на исплату јубиларне награде за 2012. годину за навршених 15 година непрекидног рада ефективно проведених у Министарству унутрашњих послова, а да је у складу са напред изнетим именовани испунио услове прописане чланом 39. Посебног колективног уговора за полицијске службенике, за исплату јубиларне награде за 2012. годину, тиме што је навршио 10 година непрекидног рада ефективно проведених у Министарству унутрашњих послова, те да је с обзиром на наведено одлучено као у диспозитиву.

Против наведеног решења А.А. је поднео жалбу првостепеном органу, која је у овој Комисији - Већу примљена на одлучивање 01. јуна 2016. године, под бројем: 120-01-228/2016-01, којом првостепено решење побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене права, неправилне примене закона и не поступања по правилима поступка.

У жалби наводи: 1) да доносилац решења није поступио у поновном поступку по решењу Жалбене комисије Владе број: 120-01-397/2014-01 од 24. новембра 2012. године и пресуди Управног суда 19 У. 6076/13 од 17. октобра 2014. године, и да диспозитив решења има нејасну форму као „утврђујућег“ решења; 2) да је првостепени орган намерно пропустио да назначи да је жалилац дана 19. јуна 1997. године засновао радни однос на неодређено време и да спомене две одредбе Уговора бр. 01/1 број ... који је жалилац као радник Министарства унутрашњих послова закључио с истим - прва одредба, којом се регулише питање месечне стипендије, и друга, која регулише остваривање права из пензијског, инвалидског и здравственог осигурања, и да Министарство никад није испунило своје уговорне обавезе у погледу друге одредбе; 3) да је према тада важећем Закону о основама пензијског и инвалидског осигурања, прописано да се у стаж осигурања који се рачуна са ефективним трајањем рачуна време које осигураник провео на стручном усавршавању и специјализацији током запослења; 4) да се трошкови стручног усавршавања и оспособљавања третира као зарада, и тако се третирају и у погледу плаћања пореза и доприноса; 5) да је првостепени орган пропустио да наведе у решењу, Уверење Секретаријата унутрашњих послова у Пријеполу од 06. марта 2006. године, којим је потврђено да је А.А. у периоду од 28.3.-17.6.1999. године био ангажован (радио) за време агресије НАТО, чиме се директно негира став првостепеног органа да није постојао континуитет у радном стажу; 6) да позивање на мишљење министарства у решењу, додатно га чини незаконитим, ако се знају да мишљења нису обавезујућа, а у овом случају их доносилац користи као основ за утврђивање права; 7) да је Министарство унутрашњих послова, као послодавац, за период трајања основних студија од 01.10.1997. године до 14.11.2002. године, требао жалиоцу да омогући права из пензијског, инвалидског и здравственог осигурања, сходно поменутој клаузули из Уговора, а у прилог томе указује се на пресуду Апелационог суда Гж1 бр, 6/12 од 23.12.2012. године и пресуду Првог општинског суда у Београду, П.4224/08 од 15.10.2009. године, које су донети по тужби Б.Б. радника Министарства, који је под истим уговорним условима био упућен на школовање као и подносилац жалбе; 8) да је уверења на које се позива у првостепеном решењу управо донео првостепени орган, и да су уверења на закону заснована с обзиром да није било прекида у радном односу, који је заснован на неодређено време и траје и данас, као такав; да Комисија за праћење примене посебног колективног уговора нема надлежност да даје тумачење појма радног односа и шта се сматра под појмом непрекидног рада, јер је то у искључивој надлежности Скупштине Србије, као доносиоца Закона о раду где се ти појмови дефинишу и Републички секретаријат за законодавство.

Предлаже се Жалбеној комисији Владе да усвоји поднету жалбу и сама реши управну ствар на тај начин што се донети решење којим ће констатовати да жалиоцу припада права за јубиларну награду за 2012 годину јер је навршио 15 година непрекидног рада ефективно проведених у Министарству унутрашњих послова.

Актом Сектора за људске ресурсе, Одељење са запосленима, 08/5/3 број ... од 26. маја 2016. године првостепени орган је обавестио Жалбену комисију Владе да је жалба благовремена, допуштена и изјављена од овлашћеног лица, и у изјашњењу је поновио разлоге из побијаног решења са предлогом да се жалба именованог одбије као неоснована у целости.

Жалбена комисија Владе - Веће је, разматрајући изјављену жалбу, ожалбено решење и изјашњење првостепеног органа поводом уложене жалбе, утврдило следеће:

Посебним колективним уговором за полицијске службенике („Службени гласник РС”, број 18/11) прописано је: да запослени има право на јубиларну награду за непрекидан рад у Министарству унутрашњих послова за 10, 15, 20, 25, 30, 35 и 40 година рада у висини једне просечне плате исплаћене у Министарству унутрашњих послова, у месецу који претходи месецу исплате јубиларне награде (члан 39.); да се одредбе чланова 23. и 39. овог уговора примењују почевши од примене буџета за 2012. годину (члан 88. став 1.).

Увидом у ожалбено решење и списе предмета, ово Комисија - Веће је утврдило да је именовани Решењем Министарства унутрашњих послова, Ресора јавне безбедности, 04 број: ... од 14.06.1997. године, засновао радни однос у Министарству унутрашњих послова на неодређено време у својству приправника почев од 19. јуна 1997. године; да је Решењем 01/1 бр. ... од 01. октобра 1997. године, са 01. октобром 1997. године упућен на студије на Полицијској академији које у својству студента завршава 14. новембра 2012. године; да су му за време школовања-студија мировала права и обавезе у Министарству унутрашњих послова; да је са 15.11.2002. године, Решењем Министарства унутрашњих послова, Ресора јавне безбедности 01/2 број: ... враћен на рад и распоређен на радно место помоћника командира Полицијске станице у Одељењу унутрашњих послова Б., Секретаријата унутрашњих послова у В., а да је од 15.03.2005. године, па на даље распоређен у Управи граничне полиције.

Код оваквог стања ствари, ова Комисија - Већа је утврдило неоснованост навода у жалби којима се указује да од 19.06.1997. године, тј. заснивања радног односа у Министарству унутрашњих послова, па до 2012. године има 15 година непрекидног рада у том органу. Наиме, неспорно је да је жалилац у периоду од 01.10.1997. године, па до 15.11.2002. године, имао прекид рада у Министарству унутрашњих послова, због мировања радног односа ради стручног усавршавања, те му се наведени период не може рачунати у сврху остваривања права за исплату јубиларне награде за 15 година непрекидног рада у Министарству унутрашњих послова, ово посебно имајући у виду Решење 01/2 број: ... од 15.11.2002. године, којим је именовани формално враћен на рад и распоређен у Министарству унутрашњих послова у складу са врстом и степеном стручне спреме коју је стекао на школовању. Такође, ова Комисија је оценила као правилним позивање првостепеног органа на аутентично тумачење Комисије за праћење Посебног колективног уговора за полицијске службенике, од 08. новембра 2012. године и 14. децембра 2012. године, којима се тумачи појам „непрекидног рада“ приликом решења ове управне ствари. Овим у вези, ова Комисија – Веће је оценило неоснованим наводе у жалби којима се указује да Комисија за праћење примене посебног колективног уговора нема надлежност да даје тумачење појма радног односа и шта се сматра под појмом непрекидног рада. Ово са разлога што је првостепени орган везан тумачењем Комисије код спорних питања које се поставе у примени Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Сл. гласник РС“, бр.18/11), а што произлази из одредбе члана 82. наведеног уговора, којом је регулисано да је Комисија овлашћена од потписника уговора (овлашћених учесника) да прати примену колективног уговора, у том смислу да прати праксу у вези са применом колективног уговора и да на захтев неког од учесника доноси тумачење одредби уговора, које је обавезно за уговорне стране.

Ова Комисија – Веће је разматрало наводе у жалби којима се указује на одредбе Уговора бр. 01/1 број ... који је жалилац као радник Министарства унутрашњих послова закључио са послодавцем и Министарство никад није испунило своје уговорне обавезе у погледу уплате пензијског, инвалидског и здравственог осигурања, и поводом истих утврдило да нису предмет разматрања ове управне стари, будући да наведено представља повреду права из облигационог односа, а самим уговором је предвиђена надлежност суда у Б. (члан 6.).

У вези навода у жалби којима се истиче да је првостепени орган пропустио да наведе у решењу, Уверење Секретаријата унутрашњих послова у В. од 06. марта 2006. године, којим је потврђено да је А.А. у периоду од 28.3.-17.6.1999. године био ангажован (радио) за време агресије НАТО, чиме се директно негира став првостепеног органа да није постојао континуитет у радном стажу, ова Комисија- Веће је утврдило да из наведеног доказа произлази да је именовани у периоду од скоро 3 месеца обављао послове у МУП-у, за време ратног стања, и да му се тај период рада рачуна у непрекидни рад за остваривање права на јубиларну награду. Међутим, ни са тим периодом, именовани не испуњава услове за остваривање права на јубиларну награду за 2012. годину у обиму како жалбом тражи.

Ова Комисија – Веће није посебно разматрало Уверење Министарства унутрашњих послова 0/3 број ... од 2006. године, имајући у виду да наведена исправа није издата ради остваривања права на јубиларну

награду за 2012. годину, већ ради регулисања издавања визе, те по оцени ове Комисије – Већа не могу имати доказну снагу у овој управној ствари. Ова Комисија – Веће је разматрало Уверење број: ... од 28.07.2011. године, којим се потврђује да је жалилац у радном односу на неодређено време у Министарству унутрашњих послова почев од 19. јуна 2016. године, али по оцени ове Комисије-Већа наведено није од утицаја на друкчије решавање ове управне ствари, будући да се овим уверењем не потврђује да је именовани радио непрекидно од наведеног датума.

Полазећи од напред наведеног, ова Комисија – Веће, утврдила је да првостепени орган у поновном поступку поступио по решењу Жалбене комисије Владе број: 120-01-397/2014-01 од 24. новембра 2014. године и у потпуности утврдио чињенично стање и да је правилно применио материјални пропис и утврдио да именовани испуњава услове за исплату јубиларне награде за 10 година непрекидног рада у Министарству унутрашњих послова за 2012. годину сагласно члану 39. ст. 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Сл. Гласник РС“, бр. 18/11).

Поред тога, Жалбена комисија Владе - Веће, указује на то да се остали наводи из жалбе нису посебно разматрали (пресуду Апелационог суда Гж1 бр, 6/12 од 23.12.2012. године и пресуду Првог општинског суда у Б., П.4224/08 од 15.10.2009. године, које су донети по тужби Б.Б., радника Министарства, који је под истим уговорним условима био упућен на школовање као и подносилац жалбе), с обзиром на то да исти, по оцени ове комисије - већа, нису предмет разматрања у овој управној ствари, односно што исти нису могли бити од утицаја на друкчије решавање у овој управној ствари.

Из наведених разлога, Жалбена комисија Владе - Веће је применом члана 144. Закона о државним службеницима у вези члана 230. Закона о општем управном поступку, одлучило као у диспозитиву решења.

Упутство о правном средству: Ово решење коначно је у управном поступку и против њега се може покренути управни спор пред Управним судом у року од 30 дана од дана његовог пријема, подношењем тужбе суду непосредно или поштом, уз коју се доставља препис тужбе и прилога за тужени орган и за свако заинтересовано лице, ако таквих лица има.

**Решено у Жалбеној комисији Владе, у Београду
решењем број: 120-01-228/2016-01 дана 29. јуна 2016. године**

Доставити:

- жалиоцу преко првостепеног органа
- првостепеном органу
- у архиву

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА
ЖАЛБЕНЕ КОМИСИЈЕ ВЛАДЕ**

Веселин Лекић